

HISTORIETA ▶ GUARDÓ

Un còmic de Paco Roca sobre la vellesa guanya el Premio Nacional

«¿T'han donat un premi per un tebeo?», va preguntar la mare de l'autor

«Arrugas» és un supervendes del gènere, amb 11.000 exemplars editats

GEMMA TRAMULLAS
BARCELONA

L'àlbum sobre la vellesa i l'Alzheimer amb el qual Paco Roca (València, 1970) ha guanyat el Premio Nacional de Còmic 2008 era en camí de convertir-se en un supervendes del gènere fins i tot abans de rebre la màxima distinció que atorga el Ministeri de Cultura. *Arrugas* ha esgotat dues edicions i una tercera acaba d'entrar en màquines, 11.000 exemplars que confirmen el bon moment que viu la historieta i l'interès que desperta quan descriu temes d'interès social.

«El còmic és un mitjà perfecte per explicar sentiments», deia ahir un Paco Roca aclaparat per l'èxit del cinquè àlbum de la seva carrera. El guardó està en la línia del Premi Nacional de Còmic que la Generalitat va atorgar el juliol passat a Miguel Gallardo per *Maria i jo*, en el qual l'autor narra unes vacances amb la seva filla autista. Gallardo va quedar finalista en els premis que concedeix el ministeri.

Arrugas neix de la pròpia por de l'autor d'envellir. El protagonista, Emilio, és un avi que ingressa en una residència i està inspirat en el pare d'un amic de Roca. El dibuixant va passar diversos mesos visitant residències per documentar-se

▶ Una tira del còmic, que descriu la vida en una residència d'avis.

▶ Roca, en la presentació d'*Arrugas* al Saló del Còmic, a l'abril.

sobre la rutina diària en aquests centres: «Ha sigut un treball bastant dur afectivament, perquè un dia parlava amb un avi de les seves coses i quan tornava a visitar-lo ja no hi era -explica-. Però el que més em reconforta, al marge dels premis (a més del Nacional, *Arrugas* ha estat guardonat al Saló del Còmic de Barcelona i al Festival Lucca d'Italia), és que la gent se m'acosti per dir-me que llegir la història els ha ajudat».

LA REACCIÓ // «¿T'han donat un premi per un tebeo?», li va comentar a l'autor la seva mare al conèixer la notícia. Paco Roca es va enfrontar a *Arrugas* pensant en lectors com els seus pares, poc o gens aficionats al còmic. Es tracta d'un àlbum en el qual la força se l'emporta el guió i l'autor reconeix que «va ser bastant avorrit de dibuixar, perquè l'acció és molt estàtica i no permet que t'hi puguis lluir». Roca, que es va formar com a dibuixant a la revista *El Viborera*, està a punt d'acabar el seu pròxim àlbum, *Las calles de arena*, en el qual tornarà a deixar-se anar amb el llapis. =

MÚSICA ▶ ACTUACIÓ

Mariza porta el fado mestís al Palau de la Música

NÚRIA MARTORELL
BARCELONA

Malgrat que la mateixa Dulce Pontes diu de Mariza que és una revolucionària del fado, la cantant de Moçambic (criada a Portugal) no combrega amb aquesta afirmació. «Em considero una cantant que té la satisfacció d'ajudar a fer que aquesta música no conegui fronteres. El fado és una part fonamental de la cultura del que considero el meu país i un passaport per a la gran aventura que vaig iniciar ja fa set anys», assegura. Precisament, arran de tot aquest temps de gira pel planeta va sorgir la inspiració per al seu nou disc, *Terra*, que aquesta nit presenta al Palau de la Música.

Mariza s'ha deixat contaminar per diferents cultures i ha anat reclutant artistes per a aquest àlbum, deixant que el fado s'acosti

▶ La cantant Mariza.

al jazz, al flamenc -el seu duo amb Concha Buika a *Pequeñas verdades* és una joia-; a la música cubana -acompanyada per Chucho Valdés i Iván Melón Lewis- i a la *morna* de Cap Verd -amb Tito Paris-. Però ella subratlla la seva «devoció» pel fado tradicional, el seu «referent», i per la llegendària Maria Severa, la primera fadista que es recorda. «Va ser una excel·lent cantant que tocava la guitarra portuguesa i actuava a tavernes, fent una vida molt lliure, i per aquest motiu la seva figura representa l'esperit llibertari que tant m'agrada».

DOLOR // Un altre gran del gènere, Carlos do Carmo, amb qui Mariza va compartir *tour* aquest estiu, va dir en certa ocasió que cada fado «és un cop de puny a l'estómac. De qui escolta, però també de qui el canta». ¿Com suporta Mariza tant dolor? «És un sentiment a flor de pell, el pols de la vida; és donar i rebre, però no solament dolor». Els seus pròxims projectes, avança, són participar en el xou «amb el qual Do Carmo celebrarà 45 anys de carrera» a finals d'any. I presentar *Terra* «per l'Amèrica del Nord al febrer». =

en 3 minuts

«La felicitat és que t'estimin»

Jordi Galceran
Dramaturg i guionista

L'autor d'*El mètode Grönholm* estrena al Teatre Borràs la comèdia sentimental *Cancun*, dirigida per Josep Maria Mestres.

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

-A Cancun juga a la ruleta de l'amor...

-La vida és una barreja d'atzar i decisions personals. Si un pensa en com va conèixer la seva parella, sempre va ser per atzar: un dia va anar a una discoteca o a tal lloc... Creiem que controlem la nostra vida, però tot depèn de petites coses. I l'elecció de la parella és molt limitada. ¿Entre quantes persones decideixes: entre

sis, entre set novies...? I som milers de milions!

-¿És poc romàntic?

-No sóc gens romàntic. A la meua dona no li agrada gens aquesta obra. Tracta de dos matrimonis amics que se'n van de vacances i la protagonista es pregunta com hauria estat la seva vida si s'hagués casat amb l'altre, i a partir d'aquí es planteja un joc entre realitat i ficció.

-¿S'ho pregunta sovint?

-Em passo la vida imaginant coses. Però tots ens plantejem aquestes preguntes; és inevitable. Ensopeguem amb una exnòvia i t'ho preguntes... A la nostra societat no tenim grans problemes, no patim guerres ni fam; la nostra preocupació és saber si ens agrada la nostra vida, si som feliços.

▶ Jordi Galceran.

-¿Què és la felicitat?

-Que t'estimin. I no em refereixo a la parella, sinó a tothom. Per això lluitem i busquem el prestigi. Tenim ambició perquè volem agradar. *El mètode Grönholm* parlava d'això. La vida té un sentit si has aconseguit que t'estimin.

-¿En el seu èxit, hi va jugar molt l'atzar?

-He tingut molta sort. Conec autors catalans que escriuen molt millor però els falta sort.

-Amb *El mètode...* podria ser el primer autor català a Broadway.

-El productor Jeffrey Richards n'ha comprat els drets i estic molt content, seria molt feliç si es fa.

-¿I està content amb l'adaptació de *Cancun*?

-Sí, molt. L'obra tenia molts perills i Mestres els ha resolt. El teatre és molt car i a l'escriure intento que la gent passi una nit especial. =